

Miðvikudaginn 13. september 1995.

Nr. 271/1995.

Jóhanna Pálsdóttir

(Ólafur Sigurgeirsson hdl.)

gegn

Sparisjóðnum í Keflavík

Kærumál. Fjárnám. Fjármál hjóna.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Markús Sigurbjörnsson, Arnljótur Björnsson og Gunnlaugur Claessen.

Sóknaraðili skaut málinu til Hæstaréttar með kæru 24. júlí 1995, sem barst réttinum ásamt kærumálgögnum 3. ágúst sl. Kæruheimild er í 4. mgr. 91. gr. laga nr. 90/1989 um aðför, sbr. 102. gr. laga nr. 92/1991. Kærður er úrskurður Héraðsdóms Reykjaness, upp kveðinn 11. júlí sl., að gagnvart varnaraðila teljist 50% eignarhluti í íbúð, merktri 0304, að Kirkjuvegi 1 í Keflavík vera lögmætt aðfararandlag fyrir þeim kröfum, sem aðfararhæfar teljast og varnaraðili hafi uppi í málinu gagnvart sóknaraðila. Krefst sóknaraðili þess, að hinum kærða úrskurði verði hrundið og að staðfest verði ákvörðun sýslumannsins í Keflavík að synja um framgang fjárnáms í umræddri íbúð, sem er þinglýst eign eiginmanns sóknaraðila. Þá krefst sóknaraðili málskostnaðar í héraði og kærumálskostnaðar.

Varnaraðili hefur ekki látið málið til sín taka fyrir Hæstarétti.

Samkvæmt 36. gr. laga nr. 90/1989 má gera fjárnám til fullnustu peningakröfu í eignum gerðarþola, sem nægja til greiðslu kröfunnar. Enn fremur má gera fjárnám í eignum annars manns, enda bjóði hann sjálfur eignirnar fram til fjárnáms. Frá þessari meginreglu er að finna nokkrar undantekningar í lögum, sem heimila aðför í eignum annarra en gerðarþola, þótt því skilyrði sé ekki fullnægt, að eigandi bjóði þær fram til fjárnáms. Til þess að aðför án undangengins dóms teljist tæk á grundvelli slíkra sérákvæða í lögum, þurfa þau að vera skýr og ótvíræð.

Varnaraðili reisir kröfu sína um aðför í fasteign Bjarna J. Gíslasonar, eiginmanns sóknaraðila, á ákvæðum 73. gr. hjúskaparlaga nr. 31/1993, sbr. 72. gr. sömu laga. Eru þessi lagaákvæði að verulegu leyti sama efnis og 33., sbr. 32. gr. eldri laga nr. 20/1923 um réttindi

og skyldur hjóna. Verður ekki fallist á það með varnaraðila, að í nefndum lagaákvæðum felist heimild til að gera aðför fyrir kröfu hans án undangengins dóms í eign eiginmanns gerðarþola. Verður hinn kærði úrskurður því felldur úr gildi og varnaraðila gert að greiða málskostnað í héraði og kærumálskostnað, eins og í dómsorði greinir.

D ó m s o r ð:

Staðfest er synjun sýslumannsins í Keflavík um framgang fjárnáms í fasteigninni nr. 1 við Kirkjuveg í Keflavík.

Varnaraðili, Sparisjóðurinn í Keflavík, greiði sóknaraðila, Jóhönnu Pálsdóttur, 100.000 krónur samtals í málskostnað í héraði og kærumálskostnað.

Úrskurður Héraðsdóms Reykjaness 11. júlí 1995.

I.

Mál þetta, sem tekið var til úrskurðar 7. júlí 1995, var þingfest 4. sama mánaðar. Sóknaraðili er Sparisjóðurinn í Keflavík, kt. 610269-3389, en varnaraðili er Jóhanna Pálsdóttir, kt. 190524-2219, Kirkjuvegi 1, Keflavík.

Dómkröfur sóknaraðila eru þær, að sú ákvörðun fulltrúa sýslumannsins í Keflavík 11. maí 1995 að synja um framgang aðfarargerðar í málinu nr. 34/1995/01183(?): Sparisjóðurinn í Keflavík gegn Jóhönnu Pálsdóttur, verði felld úr gildi. Einnig er þess krafist, að dæmt verði, að endurupptaka fyrri fjárnámsgerðar milli sömu aðila í aðfararmálinu nr. 34/1995/00472 sé heimil og að fjárnám megi gera fyrir þar tilgreindum kröfum sóknaraðila, Sparisjóðsins í Keflavík, á hendur varnaraðila, Jóhönnu Pálsdóttur, í fasteigninni Kirkjuvegi 1, íbúð merktri nr. 0304. Þá krefst sóknaraðili málskostnaðar að mati réttarins.

Varnaraðili, Jóhanna Pálsdóttir, gerir þær dómkröfur, að sú ákvörðun sýslumannsins í Keflavík 11. maí 1995 að synja um framgang aðfarargerðar í málinu nr. 34/1995/0083(?) verði staðfest. Þá gerir varnaraðili enn fremur sömu kröfu varðandi ákvörðun sýslumanns um synjun um endurupptöku aðfararmálsins nr. 34/1995/00472. Varðandi meðferð máls hér fyrir dómi um báðar framangreindar kröfur er krafist málskostnaðar að skaðlausu auk virðisaukaskatts á málflutningsþóknun.

II.

Með beiðni, dags. 1. mars 1995, óskaði Sparisjóðurinn í Keflavík eftir því við sýslumanninn í Keflavík, að gert yrði fjárnám hjá gerðarþola, Jóhönnu

Pálsdóttur, fyrir víxilskuld við gerðarbeiðanda, sem nam þá ásamt vöxtum og kostnaði samkv. sundurliðun hans 6.568.409 krónum. Beiðnin var tekin fyrir 28. s. m. og þá frestað til 4. apríl s. á. Við fyrirtækt 4. apríl mætti gerðarþoli, Jóhanna Pálsdóttir, og lýsti yfir, að hún væri eignalaus, og var því fjárnáminu lokið sem árangurslausu.

Gerðarbeiðandi kveður það hafa komið fram við nánari athugun í þinglýsingabókum, að gerðarþoli hafi á árunum 1991–1992 flutt verulega eign úr hjúskapareign sinni til eiginmanns síns. Ekki hafi verið gerður kaupmáli um þessa eignatilfærslu. Taldi gerðarbeiðandi hana því ógilda gagnvart sér sem skuldheimtumanni og sendi sýslumanninum í Keflavík beiðni um endurupptöku fjárnáms 26. apríl og krafðist þess, að gerðin yrði endurtekin og fjárnám gert í fasteign eiginmanns gerðarþola, Kirkjuvegi 1, Keflavík. Í endurupptökubeiðninni og gögnum þeim, er henni fylgdu, heldur gerðarbeiðandi því fram, að gerðarþoli, sem var þinglýstur eigandi að verðmætri fasteign í Keflavík, hafi verið söluandvirði hennar til kaupa á fasteigninni Kirkjuvegi 1 í Keflavík, en hin nýja fasteign hafi verið skráð í þinglýsingabækur sem eign eiginmanns hennar, Bjarna J. Gíslasonar.

Endurupptökubeiðnin var tekin fyrir 5. maí 1995, og var málinu frestað til 11. s. m. Við fyrirtöku þá ítrekaði umboðsmaður gerðarbeiðanda, Sparisjóðsins í Keflavík, fyrri kröfur, en gerðarþoli hélt sig við yfirlýsingu um eignaleysi. Synjaði sýslumaðurinn um framgang gerðarinnar, og er lögmæti þeirrar synjunar úrlausnarefnið í úrskurði þessum.

Umboðsmaður gerðarbeiðanda boðaði þá, að málinu yrði vísað til héraðsdóms.

Í málshöfðunarkröfu hér fyrir dómi kveður sóknaraðili meginatriði málsins þessi:

1. Hinn 23. 5. 1990 gerði gerðarþoli ásamt eiginmanni sínum, Bjarna J. Gíslasyni, byggingarsamning við Byggingarsamvinnufélag aldraðra á Suðurnesjum um kaup á íbúð, merktri 0304, í fjölbýlishúsinu að Kirkjuvegi 1 í Keflavík.
2. Hinn 30. 8. 1991 beindi gerðarþoli þeirri yfirlýsingu til byggingarsamvinnufélagsins, að hún væri ekki lengur aðili að byggingarsamningnum um Kirkjuveg 1, eiginmaður sinn væri nú einn kaupandi. Byggingarfélagið samþykkti þessa breytingu á byggingarsamningnum.
3. Þegar byggingarsamningurinn var gerður, var gerðarþoli einn eigandi fasteignarinnar Hátúns 20 í Keflavík, þ. e. a. s. sú eign var hjúskapareign hennar. Þá eign seldi gerðarþoli, Jóhanna, fyrir 8.700.000 kr. 16. 10. 1991.
4. Gerðarþoli, Jóhanna Pálsdóttir, tók sjálf lán, að fjárhæð 1.000.000 kr.,

hjá Lífeyrissjóði starfsmanna ríkisins 19. 12. 1991. Samkvæmt uppgjörslaði frá Sparisjóðnum í Keflavík greiddi eiginmaður gerðarþola, Bjarni J. Gíslason, þá fjárhæð upp í íbúðarverðið 6. janúar 1992. Lífeyrissjóðslánið hvílir nú á íbúðinni að Kirkjuvegi 1.

5. Hinn 7. 2. 1992 var gerður formlegur kaupsamningur milli Bjarna J. Gíslasonar og seljanda, Byggingarsamvinnufélags aldraðra á Suðurnesjum, og er hann nú einn þinglýstur eigandi að Kirkjuvegi 1, 0304, sbr. fram lagt veðbókarvottorð.

Sýnt sé fram á það með fram lögðum gögnum, að verðmætið úr sölnunni á Hátúni 20 hafi gengið óskipt til kaupa íbúðarinnar að Kirkjuvegi 1. Tvö lán hafi verið flutt á milli eignanna, samtals að fjárhæð 604.608 kr., samkvæmt upplýsingum frá Lífeyrissjóði starfsmanna ríkisins og Lífeyrissjóði Suðurnesja.

Nettóandvirði fasteignar þeirrar, er gerðarþoli seldi með kaupsamningi, dags. 16. 9. 1991, og afsali, dags. 1. 12. 1991, er þannig fundið:

Kaupsamningur, þar sem Jóhanna Pálsdóttir selur
Tómasi Sigurðssyni og Rut Friðfinnsdóttur Hátún 20.

Engar skuldir yfirteknar. Verðmæti fasteignar:	kr.	8.700.000
--	-----	-----------

Frádráttur vegna áhvílandi lána:

1. Lífeyrissjóður starfsmanna ríkisins, skuldabréf, útg. 9. 11. 1957, upphaflega að fjárhæð 1.200.000 kr. Þetta bréf var þá uppgreitt	"	0
2. Lífeyrissjóður starfsmanna ríkisins, skuldabréf, útg. 1. 2. 1982, upphaflega 48.000 kr.	"	-322.328
3. Lífeyrissjóður Suðurnesja, skuldabréf, útg. 15. 11. 1988, upphaflega að fjárhæð 220.000 kr. (skuldari Sigrún Gunnarsdóttir)	"	-282.280

Nettóandvirði Hátúns 20	kr.	8.095.392
-------------------------	-----	-----------

Kaupverð íbúðar að Kirkjuvegi 1 greiddi kaupandi, Bjarni Gíslason, kt. 100715-4659, eiginmaður sóknaraðila, með þeim hætti, er hér greinir:

Grunnverð íbúðar, mars 1990	kr.	7.099.495
Grunnverð bílskúrs	"	830.973
Viðbótarverk (hitabræðsla)		
Sjónvarpskerfi (öryggishnappur)	"	93.494
Sérreikn. v/breytinga á íbúð	"	260.200
Vextir, lántökugjald og verðbætur		

til Sparisjóðsins í Keflavík	“	1.586.739
Verðbætur samkv. verksamningi	“	355.766

Samtals	kr.	10.226.667
---------	-----	------------

Innborganir:

Peningar 4/11 '91	kr.	80.787
Húsbréf 28/11 '91	“	4.156.836
Pen/húsbr. 27/12 '91	“	1.970.783
Peningar 6/1 '92	“	1.000.000
Húsbréf 20/2 '92	“	2.333.231
Peningar 10/3 '92	“	250.000
Peningar 7/4 '92	“	435.030

Samtals	kr.	10.226.667
---------	-----	------------

Sóknaraðili telur þannig, að söluandvirði fasteignarinnar Hátúns 20 í Keflavík hafi gengið til byggingar/kaupa á íbúðinni að Kirkjuvegi 1. Sé því ótvírátt um að ræða gjöf á milli hjóna í skilningi 30. gr. laga nr. 20/1923, sbr. nú lög nr. 31/1991.

Við könnun í kaupmálabókum hjá embætti sýslumannsins í Keflavík sé ekki að sjá, að kaupmáli hafi verið gerður um þessa ráðstöfun, og sé hún því ógild samkvæmt 30. gr. laga um fjármál hjóna nr. 20/1923, nú 72. gr. hjúskaparlaga nr. 31/1991.

Sóknaraðili telur, að skuldheimtumenn Jóhönnu Pálsdóttur geti því gengið að gjöfinni með fjárnámi, án þess að riftun þurfi að fara fram. Viðurkennt sé í dómafrákvæmd þeirra landa, þar sem sambærileg lagaákvæði gilda, að gerningar, eins og hér um ræðir, séu ógildir og leita megi fullnustu fyrir skuldum þess, sem gefur, í ógildri gjöf. Bendir sóknaraðili sérstaklega á dóm í U. f. R. 1944, bls. 1216.

Sóknaraðili telur sig hafa sannað með fram lögðum gögnum, að eignarhluti gerðarþola í Kirkjuvegi 1, íbúð 0304, nemi að minnsta kosti þeirri fjárhæð, sem krafist var fjárnáms fyrir. Honum sé því heimilt að gera fjárnám í þeirri eign, enda sé það staðfest með dómiðkun, að þinglýstar eignarheimildir séu ekki einhlítar við sönnunarfærslu um eignarhald á fasteignum. Í þessu sambandi er einnig bent á 3. mgr. 51. gr. þinglýsingalaga og 2. mgr. 24. gr. sömu laga, sbr. greinargerð með frumvarpinu, Alþt. 1977–1978.

Þar sem gerðarbeiðandi telur sig nú geta vísað á til fjárnáms frekari eignir gerðarþola en við fyrri meðferð málsins, telur hann endurupptöku vera heimila í samræmi við ákvæði 6. tl. 66. gr. aðfararlaga nr. 90/1989.

III.

Af hálfu varnaraðila er mótmælt sem röngum og ósönnuðum öllum full-yrðingum sóknaraðila um, að um gjafagjörning milli téðra hjóna hafi verið að ræða.

Varnaraðili mótmælir þannig þeirri staðhæfingu sóknaraðila, að hann hafi sýnt fram á það með óyggjandi hætti, að allt söluverð fasteignarinnar Hátúns 20 hafi gengið til kaupa á íbúðinni að Kirkjuvegi 1. Enn fremur er því mótmælt, að lífeyrissjóðslán, sem sóknaraðili tók, að fjárhæð 1.000.000 kr., og rann til kaupa á íbúðinni að Kirkjuvegi 1, hafi verið gjöf. Sú eign eiginmanns varnaraðila hafi verið veðsett til tryggingar láninu, og hann hafi greitt og muni greiða af því. Sóknaraðili hafi ekkert lagt til nema lánsréttinn. Slíkir gjörningar séu algengir milli náinna ættmenna, einkum ef ekki sé líklegt, að rétthafinn muni nota slíkan lántökurétt í eigin þágu.

Þá er því mótmælt, að þinglýst eignarheimild eiginmanns varnaraðila sé ekki einhlít sönnunarfærsla fyrir eignarrétti hans að Kirkjuvegi 1, þegar til fjárnámsgerðar kemur, svo og skilningi sóknaraðila á ákvæðum 30. gr. laga um fjármál hjóna, nú 72. gr. hjúskaparlaga.

Til vara bendir varnaraðili á, að kaupverð íbúðar að Kirkjuvegi 1 hafi verið mun hærra en söluverð Hátúns 20 og því ljóst, að fráleitt væri að gera fjárnám í allri eigninni, jafnvel þótt fallist væri á lagatúlkun sóknaraðila. Sóknaraðili hafi enga varakröfu gert um fjárnám í tilteknum eignarhluta í Kirkjuvegi 1. Verði því, hvernig sem á málið sé litið, að synja um framgang hinnar umbeðnu fjárnámsgerðar og staðfesta þá ákvörðun sýslumanns frá 11. maí sl. að synja um framgang umræddrar aðfarargerðar.

IV.

Sóknaraðili máls þessa, Jóhanna Pálsdóttir, fædd 1924, og Bjarni J. Gíslason, fæddur 1915, gengu í hjúskap árið 1956. Sóknaraðili, Jóhanna, bar við aðilayfirheyrslu, að þau hefðu þá bæði verið algjörlega eignalaus, en haft fastar öruggar tekjur sem ríkisstarfsmenn. Hann var lögregluþjónn á Keflavíkurlflugvelli og hefur verið það síðan, hún einnig ríkisstarfsmaður, síðari árin stöðvarstjóri. Allar eignir þeirra hafi því myndast í hjúskap þeirra og þau alltaf haft venjulegt fjárfélag. Ekki gaf sóknaraðili, Jóhanna, skýringar á því, hvers vegna hún var ein skráð kaupandi og þinglýstur eigandi að einbýlishúsinu að Hátúni 20, er þau hjónin keyptu þá eign fokhelda 1957.

Sóknaraðili tók fram, að fjárhagslegt framlag eiginmannsins, Bjarna, til eignamyndunar þeirra hefði verið mun meira en sitt. Bjarni hafi auk þess að greiða niður kaupverð hins fokhelda húss lagt fram mjög mikið vinnuframlag við að fullgera það, auk þess sem hann hafi greitt efniskostnað við það.

Sóknaraðili gat þess sérstaklega, að dóttir, sem hún átti fyrir, þegar hún gekk í hjúskap, hefði stundað dýrt nám í Bandaríkjunum, Frakklandi og Englandi árin um og upp úr 1970. Fjármunir sínir og aflafé á þeim tíma hefðu farið að mjög miklu leyti til þess að aðstoða umrædda dóttur. Tvo syni ættu þau Bjarni saman. Annar hefði stundað nám í Fiskvinnsluskólanum í Hafnarfirði, en hinn, Bjarni Geir Bjarnason, fæddur 19. febrúar 1959, hefði gengið í Hlíðardalsskóla, en síðan farið að stunda viðskipti.

Rétt er að geta þess, að fjárnámskrafan er þannig til komin, að sóknaraðilinn, Jóhanna, gerðist ábyrgðarmaður á víxli, er síðastnefndur sonur þeirra, Bjarni Geir Bjarnason, samþykkti og afhenti Sparisjóði Keflavíkur til tryggingar yfirdráttar á ávísanareikningi. Útgáfudagur og gjalddagi og fjárhæð voru ekki á víxlinum við afhendingu, en óumdeilt er, að Sparisjóður Keflavíkur hafði samkvæmt 10. gr. víxillaga heimild til að fylla út í eyður á víxlinum. Það gerði sparisjóðurinn með þeim hætti, að hann skráði útgáfudag 12. 12. 1994 og greiðsludag 18. 1. 1995 á víxilinn og fjárhæðina 6.145.062 krónur og krafðist síðan fjárnáms fyrir víxlinum, þess sem um er deilt í máli þessu.

Útgefandi á víxlinum er Jónas Ragnarsson, kt. 190951-4219, en hann mun ásamt syninum, Bjarna Geir, hafa rekið verslunina Nonna og Bubba hf. í Keflavík. Virðist umræddur yfirdráttur, sem víxillinn var settur til tryggingar fyrir, til kominn vegna reksturs þess fyrirtækis.

Bú Nonna og Bubba hf., kt. 440484-0269, var tekið til gjaldþrotaskipta 6. febrúar 1991. Bú Jónasar Ragnarssonar var tekið til gjaldþrotaskipta 16. nóvember 1992, og lauk árangurslausri skiptameðferð 16. nóvember 1994. Bú Bjarna Geirs Bjarnasonar var tekið til gjaldþrotaskipta 26. nóvember 1993, og lauk árangurslausri skiptameðferð 11. mars 1994.

Sóknaraðili, Sparisjóðurinn, heldur því fram, að varnaraðili, Jóhanna, hafi enn verið þinglýstur eigandi að Hátúni 20, þegar Sparisjóðurinn tók við hinum óútfyllta tryggingarvíxli, þ. e., að víxillinn hafi verið afhentur fyrir þinglýsingu afsals 1. 12. 1991. Varnaraðili, Jóhanna, mótmælir því og telur sig hafa afhent víxilinn síðar, væntanlega þó áður en bú útgefandans, Jónasar, og samþykkjandans, Bjarna Geirs, voru tekin til gjaldþrotaskipta 16. 11. 1992 og 26. 11. 1993.

Sóknaraðili færir það ekki fram sem málsástæðu, að íbúðin að Kirkjuvegi 1 hafi verið sett á nafn mannsins í undanskotsskyni 30. ágúst 1991, kveðst telja það óþarft, þar sem gjafir milli hjóna án kaupmála séu fortakslaut ógildar samkvæmt 30. gr. laga nr. 20/1923. Matið sé algerlega hlutlægt.

Álit réttarins.

Fyrir liggur í máli þessu, að með hjónunum Jóhönnu Pálsdóttur, varnaraðila í máli þessu, og eiginmanni hennar, Bjarna J. Gíslasyni, var venjulegt fjárfélag.

Ekkert hefur verið fært fram í málinu, er geri þann framburð konunnar tortryggilegan, að framlag mannsins til kaupa og fullbyggingar á einbýlishúsinu nr. 20 við Hátún hafi verið mjög verulegt. Ekki er annað fram komið en að þetta hús, þar sem fjölskyldan bjó meira en þriðjung aldar, hafi verið megineign félagsbúsins.

Afhending konunnar á helmingi andvirðis þeirrar eignar til hjúskapareignar mannsins var því ekki gjöf. Það liggur í augum uppi, að hún var að endurgreiða manninum þá skuld, er stofnast hafði vegna framlags hans til kaupa og fullbyggingar á eigninni, með helmingshlut af þeim fjármunum, er hún fékk fyrir Hátún 20.

Ósannað er, að maðurinn hafi lagt meira en helming til eignarmyndunar þeirra hjóna. Um helmingshlut sem hæfilega viðmiðun má líta til þeirrar helmingaskiptareglu, sem gildir, þegar hjúskaparréttur verður virkur við skilnað hjóna, svo og til meginreglunnar um jafna búshluta við andlát maka.

Þá er Hátún 20 var selt með kaupsamningi, dagsettum 16. ágúst 1991, var konan helmingsaðili að byggingarsamningi, dagsettum 23. maí 1990, um Kirkjuveg 1. Byggingarfélagið leysti hana frá samningnum með yfirlýsingu, dagsettri 30. ágúst 1991, og ljóst er, að samningsaðilar tókuðu þá yfirlýsingu svo, að maðurinn yrði einn kaupandi, hún afhenti manninum réttindi sín og skyldur. Af gögnum málsins verður þó ráðið, að í raun hafi hún efnt byggingarsamninginn samkvæmt upphaflegum ákvæðum hans, þ. e. varið þeim helmingshlut af söluverði Hátúns 20, sem hún átti eftir að greiddri skuld sinni við manninn, til greiðslu á helmingi kaupverðs Kirkjuvegar 1, auk nokkurs lánsfjár.

Pótt varnaraðili, Jóhanna, sé ein skuldari að láni því, sem hún tók hjá Lífeyrissjóði starfsmanna ríkisins 19. desember 1991 og gekk til greiðslu á hluta af verðmun á Hátúni 20 og Kirkjuvegi 1, þá hefur því ekki verið hnekkkt, að samkomulag hafi verið um, að maðurinn tæki þátt í greiðslum af láninu, og að við það samkomulag hafi hann staðið til þessa, en fasteignin, sem hjónin keyptu, Kirkjuvegur 1, er öll að veði fyrir láninu.

Umrætt lánsfé verður því ekki virt sem gjöf.

Samkvæmt þessu verða það úrslit máls þessa, að varnaraðili, Jóhanna Pálsdóttir, telst að formi til hafa gefið eiginmanni sínum úr hjúskapareign sinni til hjúskapareignar hans helmingshlut í fasteigninni Kirkjuveg 1 í

Keflavík, íbúð merktri 0304. Er sú gjöf ógild gagnvart þeim skuldheimtumanninum hennar, sem er sóknaraðili í máli þessu, Sparisjóði Keflavíkur, að því er varðar heimild til aðfarar í helmingshlut í umræddri fasteign fyrir dómkröfu í máli þessu, enda teljist krafan aðfararhæf.

Úrslit máls þessa eru því þau, að sóknaraðila skal heimilt að öðrum skilyrðum fullnægðum að gera aðför í 50% eignarhluta í fasteigninni Kirkjuvegur 1, íbúð nr. 0304, Keflavík, fyrir dómkröfum í máli þessu.

Með tilliti til þess, að ekki er fram komið í málinu, að sóknaraðili hafi verið í góðri trú um, að varnaraðili væri þinglýstur eigandi fasteignar, er sóknaraðili veitti umræddum tryggingarvæxli viðtöku, og með tilliti til þeirra viðskiptahátta sóknaraðila að nota slíkt tryggingarform fyrir yfirdrætti, óútfylltan vixil, sem fylltur er út af honum sjálfum að mörgum árum liðnum, þykir við eiga, að málskostnaður falli niður.

Már Pétursson héraðsdómari kveður upp úrskurð þennan.

Úrskurðarorð:

Gagnvart sóknaraðila í máli þessu, Sparisjóðnum í Keflavík, telst 50% eignarhluti í íbúð, merktri 0304, að Kirkjuvegi 1 í Keflavík vera lögmætt aðfararandlag fyrir þeim kröfum, sem aðfararhæfar teljast og sóknaraðili hefur uppi í máli þessu á hendur varnaraðila, Jóhönnu Pálsdóttur.

Málskostnaður fellur niður.
